

عنوان مقاله:

ارزیابی سطح پایداری اجتماعی در بافت های تاریخی شهری مطالعه موردی: شهر اردبیل

محل انتشار:

فصلنامه شهر پایدار، دوره 1، شماره 4 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

جواد جوان مجیدی - دانشجوی دکتری شهرسازی اسلامی، دانشگاه هنر اصفهان، اصفهان، ایران

محمد مسعود - دانشیار شهرسازی، دانشگاه هنر اصفهان، اصفهان، ایران

قاسم مطلبی - دانشیار معماری، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در بین محققان اتفاق نظر وجود دارد که لازمه تبدیل محله های تاریخی شهری به مکان هایی برای زندگی جمعی، توجه به جنبه های پایداری اجتماعی در این محله ها است. در واقع، مهم ترین وجه تاثیرگذار بر حفاظت محله های تاریخی در روند توسعه پایدار شهری، به مولفه اجتماعی آن بازمی گردد. هدف این پژوهش سنجش پایداری اجتماعی محله های شش گانه بافت تاریخی شهر اردبیل می باشد. حجم نمونه شامل 384 نفر از ساکنان بافت تاریخی شهر اردبیل است که به روش تصادفی ساده نمونه گیری شدند. سنجش های پژوهش نیز در قالب یک پرسشنامه محقق ساخته با 10 مولفه اصلی پیاده سازی شد که عبارت اند از: (امنیت اجتماعی، مشارکت اجتماعی، اعتماد اجتماعی، هویت جمعی، سرزندگی، تعامل اجتماعی، حس تعلق، کیفیت مسکن، بهره مندی اقتصادی، و عدالت فضایی). نتایج نشان می دهد که پایداری اجتماعی در بافت تاریخی اردبیل در مجموع پایین است. با اینکه مولفه های امنیت اجتماعی، مشارکت اجتماعی، تعامل اجتماعی و حس تعلق وضعیت مطلوب تری نسبت به سایر مولفه ها داشتند، اما ناپایداری در وضعیت اقتصادی ساکنان، پایین بودن کیفیت کالبدی بافت و دسترسی نامناسب به خدمات عمومی، عامل مهمی در تشدید ناپایداری اجتماعی محدوده مورد مطالعه بود. در بین محله ها نیز، تفاوت های فضایی معنی داری از نظر میزان پایداری اجتماعی مشاهده شد. در واقع، موقعیت مکانی هر یک از محله ها و نحوه دسترسی به خدمات شهری، بر پایداری اجتماعی آن ها موثر بود. نتایج این مطالعه ضمن تاکید بر ضرورت ارزیابی پایداری اجتماعی در سطح محله های شهری، نقش ابعاد اجتماعی توسعه پایدار را در ارتقای کیفیت بافت های تاریخی برجسته می سازد.

کلمات کلیدی:

پایداری اجتماعی، بافت های تاریخی، محله های شهری، شهر اردبیل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1038281>

